

holdende almindelige Bestemmelser om Embeds- lønningsforhold bestemmer noget Andet, saa at fordrø, at hver enkelt Lønningslov skal indeholde en Undtagelsesbestemmelse fra den gjældende Lov.

Brasch: Den ærede Finantsminister bemærkede ganske rigtig, at vedkommende Mønstringsbestyrere nu faae et Vederlag. Ja, ganske vist, men det oprindelige Vederlag var for en enkelt Mønstringsbestyrer 500 Kr.; der er blevet givet en Godtgjørelse af 2—300 Kr., han vil altsaa beholde et Tab af 300 Kr. for det Arbejde, som oprindeligt var beregnet at skulle lønnes med 500 Kr. Den ærede Finantsminister har nu med stor Stykke fremhøvet, hvilke Vanfærligheder det kunde berebe, naar man vilde fastholde disse Undtagelsesbestemmelser. Seg kan kun svare dertil, at den ærede Finantsminister i det andet Thing ikke havde disse Betæneligheder. Den ærede Finantsminister ønskede dog, at den Bestemmelse, som jeg her taler om, maatte blive opretholdt. Man vilde nok kunne finde ud deraf uden for stort Besvar.

Finantsministeren: Fuldkommen rigtigt. Seg har sagt og maatte endog for ofte gjentaget, at det havde været mit Ønske at faae en saadan Undtagelsesbestemmelse ind, men ganske vist fyldigere end den, jeg sidst angav. Seg ønskede at have faaet en Undtagelsesbestemmelse ind, saaledes at den nye Lovs Fordele i det Hele taget kom disse Embedsmænd tilgode uden Hensyn til dette. Men det er jo ganske vist udover, hvad der paa nogen Maade kan betegnes som de Vedkommendes Ret, og det kan altsaa ikke ubetinget fordres paa deres Vegne. Det, som mere nærmer sig til at kunne være Embedsmændenes Ret eller i alt Fald et stærkere Billighedskrav, er, at de beholde alle de Fordele, som den gamle Lønningslov har sikret dem; men for at gjøre det, maa man, som jeg angav før, fremdeles benytte to Lønningslove og undersøge i hvert enkelt Tilfælde, hvilken af dem der giver det gunstigste Resultat for Embedsmændene. Dette har jeg allerede i det andet Thing søgt at have. Seg betragter Sagen egentlig saaledes, at en saadan Undtagelsesbestemmelse, som jeg meget havde ønsket at faae ind, og som fyldestgjør Billighedskrav for vedkommende Embedsmænd, nærmest maa betragtes paa samme Maade som en Række andre Billighedskrav, der stilles til den bevilgende Myndighed. Hvor der f. Ex. er Tale om Tillæg til lovbestemte Pensioner, extraordinære Understøttelser osv., Noget, som man hævker fra Regeringens Side eller fra nogen Lovgivningsfaktors Side med Bestemthed kan stille op som Fordring, saa maa Kravet i mine Tanker betragtes som en saadan Undtagelse, betragtes paa samme Maade som, hvad jeg vil kalde frie Bevillinger, og altsaa forekommer det mig, at man

ikke kan gjøre en Lovs Vedtagelse eller Stk-Vedtagelse afhængig af, at en saadan Undtagelsesbestemmelse indføres i den.

Krieger: Skjøndt Spørgsmaalet om Rigtigheden af den Bestemmelse, som findes i Loven af 26de Marts 1870 § 10 ligger fjernere, vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg ikke tror, at der med Høie kan gjøres nogen Anke imod denne Forskrift. Seg tror, at den Bestemmelse, som er indeholdt i § 10, er naturlig. Der kan neppe opstilles nogen anden almindelig Regel, navnlig tror jeg ikke, man kan opstille den Regel, at enhver Udsigt til højere Løn skulde respekteres i det Dieblit, den nye Lov kommer frem, saaledes at der ved denne skulde tages Hensyn dertil. Den Løn, som virkelig oppebæres efter den gjældende Lov, bør der reiligt tages Hensyn til. Videre tror jeg ikke, at Fordringerne kunne gaa, naar der er Tale om at opstille almindelige Regler. Som den ærede Minister meget rigtigt bemærkede, ubeløffer den Omstændighed, at man har almindelige Pensionsregler, imidlertid ikke, at der i visse Tilfælde kan være Spørgsmaal om højere Pension end den, der er hjemlet ved disse almindelige Regler, uden at man derfor skulde mene, at de almindelige Pensionsregler ere angribelige som saadanne. Men jeg er tillige fuldstændig enig med den høitærede Minister dert, at man aldrig kan stille en bestemt Fordring om en Ufvigelse fra den almindelige Pensionslov, og lige saalidt mener jeg, at der kan stilles bestemte Fordringer om Ufvigelse fra de almindelige Regler i Loven af 26de Marts 1870 § 10. Der kan være Tilfælde, hvor Billighedskravet er stærkere, andre, hvor det kan være svagere, men det kan aldrig blive noget Retsskrav og forsaavidt er jeg enig med den ærede Minister i, at man ikke kan opstille Fordringer om Undtagelser fra de almindelige Regler som Betingelse for at gaa ind paa en Lov, som man forøvrigt finder hensigtsmæssig.

Brasch: Der er kun Tale om et Billighedskrav.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved Lovforslagets Overgang til anden Behandling.

vedtoges enstemmig med 36 St.

Schlegel: Seg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til det Udvalg, som Landsstinget tidligere har nedsat angaaende Forslag til Lov angaaende Lønninger til Realskolebetjente. Seg tror, at da vi nedsatte dette Udvalg, var det Tanken, at efterhaanden som de i Folketinget